

Passes feixugues per un terra humit,
Una fredor que embolcalla un rostre
Abrigant-se en l'oblit;
No vol avançar,
tan sols fondre's.

Aparadors plens de llum i color,
Reflecteixen emboirats aquelles ombres
Que desafien el temps a contrarellotge
Per arribar a un fràgil resguard.

Al cap d'una albada sols el silenci
Regnarà en la ciutat dels maldecaps;
Cossos extasiats hauran fet el cim:
Subsistir una nit més de Nadal.

Alguns s'hauran quedat en el camí,
D'altres creuran haver vist passar
La parada del darrer sospir
Entre el trànsit d'intranquil·litat.

La vetllada transcorrerà
Com un somni fugisser i plàcid,
Una aturada on tothom haurà emprat
El magnífic mentir de teatre.

Garlandes pengen de carrers
Insòlits un 27 de desembre,
Camino amb el fred marcant el temps
I el cel que encara és al jaç de la festa.

La celebració amb l'albada ha finalitzat,
La ciutat s'apaga on el silenci regna,
Queda un sospir per al nou any
I tothom sembla que vulgui renéixer.

Els peus en guien amb por i cautela
Com si no volguessin despertar
La neu que cau sense pausa ni treva
Malgrat sembli que el món s'hagi aturat.

Jo em miro l'estrany curtmetratge
Des d'un país llunyà,
On el Nadal surt al diari;
A casa,
Només un tros de pa.

I pensant aquests mots em cabusso en la melancolia,
La imatge de la mare em sorprèn,
Tremolo i anhelo arribar a casa
Però em sento perdut en un univers paral·lel.